

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 27. mal. serpana 1888.

List 30.

Katekizem.

III.

(Dalje.)

Katekizmov nauk je prepričaven, ter bi rekel, človeškega duha nekako sili, da mu mora verjeti. Če človek uči kak nauk v svojem imenu, ima ta nauk le človeško veljavo. Učitelj, ki uči svetno modrost, zgodovino, pravoslovje, ljudski govornik, pisatelj, vsi ti govoré in pišejo samo svoje misli, svoje razsodbe, svoje načerte, ki so včasih celo sanjarski. Njih sodbe so velikrat lahko napčne, njih sklepanje krivo, velikrat terdijo krive nauke: kedor jim hoče verjeti, jim verjame, kedor ne, ne, ker človeška beseda nima večje verjetnosti kot človeško. Verjame znabiti učenec učeniku, ker mu zaupa kot poštenjaku ali učenjaku; vselej pa je verjetnost omejena. Če n. pr. protestanšk pastor razlaga svojim vernikom sv. pismo, jim pové le svoje misli in nazore, kako on misli in sodi; s svojim slabim razumom hoče presoditi božjo besedo; zato on le ugiblje, ter govori učencem: nauke, ki vam jih dam, lahko sprejmete, če so vam všeč; če se vam pa ne zdé, pa sodite sami. Taka verjetnost je pač malo vredna.

Tako pa se ne godí pri nauku katekizmovem. Vsak duhoven lahko z vso pravico reče poslušavcem, kar je rekel božji učenik: nauk, ki vam ga oznanujem, ni moj nauk, temveč nauk Očeta, ki me je poslal. Duhoven ne govori kot človek, ne v svojem imenu; iz njegove besede odmeva božji glas; on je poslanec, ki oznanuje povelja in voljo svojega nebeškega Gospoda, in če ga vprašaš, mu li smeš verjeti, ti on odgovori: jaz govorim, pa z menoj govoré vsi časi, vse dežele, vsi ljudje, ki so živeli in živé v katoliški cerkvi; z menoj govoré vsi cerkveni očetje, vsi učeniki, vsi konciliji, vsa ustna izročila; z menoj in ravno tako kakor jaz govoré vsi drugi duhovni, škofje in papež sam, poglavar vesoljne Cerkve; isto, kar terdim jaz, terdi, je terdila in bo terdila do konca sveta sv. Cerkev, steber resnice.

Nauk katekizmov je splošen nauk, veljaven za vse. Velika prednost naše sv. Cerkve je ta, da imajo vsi njeni nauki in povelja splošno veljavo, ker ima namen, sprejeti vse ljudi v svoje naročje. Odkar se je začela, se vedno dalje in dalje širi; ona ni navezana niti na kraj, niti na kak narod. Zbrati želí v svoje

božje hiše vse narode svetá. Če kliče svoje otroke v cerkev k molitvi ali daritvi, jih kliče skupaj z glasom bronovim, ki doni dalje kot grom bojnih topov. Če vikši duhoven, papež v Rimu, daje blagoslov, dá ga „Urbi et Orbi,“ to je vesoljnemu svetu. Taki je tudi nauk Cerkve; namen ima razširiti ga po vesoljnem svetu.

V vseh delih sveta, vsem narodom pripoveduje resnico, kateri jo le želé sprejeti. Ona kliče: kedor je žejen, naj pride k meni. (Jan. 7). In ravno zapuščene, uboge otroke najraji sprejema. Njeni nauki se glasé v koči Indijanca, v mali kapelici divjakov ravno tako kot v cerkvi sv. Petra v Rimu. Ona bi rada pomagala vsem, da pridejo do resnice vsi (Tim. 2). Stara gerška dežela, v kateri je cvela učenost, je imela samo en licej, t. j. vikšo šolo, naša Cerkev ima toliko tacih šol, kolikor je cerkvá, kjer se zbirajo njeni verniki, da poslušajo nauk božji.

Oblika in jezik katekizmov se lahko spreminja v različnih krajih in časih in pri različnih narodih; pa njegov nauk ostane isti. Katoličan, ki pride iz Amerike v Rim, čuje tu iste molitve; veruje isti nauk, kot ga veruje Rimljan. Povsodi in v vseh časih eden in isti Bog; ena vera, en kerst (Ef. 4.). Kakor sveti na nebesnem oboku eno solnce ter razsvetljuje in ogreva vesoljni svet, ravno tako razširja nauk katoliški (in ou edini) od vzhoda do zahoda, od sévera do juga blagodejno luč in gorkoto ter razsvetljuje razum in ogreva serce prebivalcem vesoljne zemlje.

Z mladino imejte usmiljenje!

(Konec.)

Šego, da se otrokom vedno daje kaj opraviti, umni možje zelo hvalijo; in pa velik dél bodi obrnjen na telesno rast in izolikanje, ako moč na prostem zraku. Sej vidimo, kako radi otroci bivajo pod milim nebom in ne morejo biti pri miru, temveč vedno si dajo kaj opraviti, grebejo po pesku, delajo kupce iz persti, tergajo zelišča in cvetice, pletejo iz njih verižice, vence itd. Tudi letajo, skačejo, bolj z veseljem kot da bi jih kak „turnar komandiral.“

Pravijo pa prijatelji mladine, da naj se telesne vaje menjavajo z duhovnimi opravilci, ako ima otrok zdrav

ostati. In to je umu primérno, sej je človek sestavljen iz telesa in duše, tedaj naj že pri malih tudi duh kaj živeža dobiva, kaj pa, da primérnega. Kako naravno delajo n. pr. matere in pametne pésterne, ki otročiče zgodaj učijo pokrižati se, male molitvice moliti, ki jih učé lahke verske resnice od Boga, Matere Božje, angeljev itd. Take male nauke se otroci naučijo brez kacega truda in natezanja, in pa s kolikim veseljem! Kako zaupljivo gleda otročič n. pr. svete podobe, ki mu jih mati kaže in pojasnuje, še posebej v cerkvi. Ali ne vidiš večkrat, kako prav majhen otrok klečí pri sv. maši in moli s sklenjenimi ročicami? Tako se že pri naj manjših otročičih, ako se umno z njimi ravna, teló in duh, um in serce ob enem, vštric in v edinosti razvija. Od tod je tudi jasno, zakaj da marsikteri priprosti otroci imajo veliko več blazega verskega občutka, kakor pa mnogi otroci olikanih rodovin, kateri pa nič od Boga in verskih resnic ne slišijo že v svojih nežnih letih.

Kako srečen je otrok, ako se po telesu in duhu tako lepo razvija že od otročjih lég! Pa je tudi očitno, kako zelo je škodljivo in napačno, ako se pozneje red prekucne, ter se s presilnim natezanjem duhovnih močí začne duh tretji, ob enem tudi telesne močí, ktere se vsled duhovnega natezanja ne morejo redoma razvijati, kar se dandanes pogosto godi po šolah. Že imenovani monakovski profesor in tajni svétnik Nussbaum zopet piše: Razun pri posameznih nenavadno zmožnih otrocih pri večini zdaj velikrat že popoldne, skoro vselej pa zvečer, nastopi zatuhlo, utrujeno dejanje možgan, tako da le malo spreumevajo, k večemu da se po dolgem mučenji morebiti tlačansko svoje reči naučé, ne da bi pomen zrelo prevdarjali. To moje prepričanje je bilo posebno poterjeno tudi v več visocih družinah; tam so namreč slabotne otroke na moj svet do osmega in devetega leta pustili, da so čisto prosto odraščali, ter so le gledali, da se je vterjevalo telo z obilnim bivanjem in kakim delom na zdravem zraku, in k večemu, da jih je kakor igraje učitelj ali starši deček tu in tam kaj lahko poučil. Ko so se pa ti otroci v desetem letu začeli z veseljem in radostjo učiti, je slo tako urno dalje, da so v svojem 16. letu bili tako izučeni, kakor njihovi starejši bratje tudi v 16. letu, le da jih je učenje veselilo in je njih telo bilo pri tem zdravo in močno, ko pa je pri starejših bratih telo zastalo. Razloček je bil ta, da pri starejših bratih od šestega leta je bilo vedno priganjanje in kaznovanje in njih telo je pri tem ostalo bolj slabotno.

Ali ni v tem iskati vzroka, da tudi sedanji zarod šolski dosti močno hira? Veliko srednješolcev n. pr. je vidno zdelanih in opešanih, ter so jim pač potrebne počitnice, če ni že zamujeno, da si zopet zdravje vterdijo. Utegnejo pa tudi taki biti vmés, ki bojo malo za rabo v prihodnjem stanu, ako bodo še dalje glavo in druge močí terli po šolah. V nekem kraju n. pr. je bilo gotovo število mašnikov posvečenih, bili pa so tako šibki, hiravi in slabega zdravja, da so komaj ktere našli, ki bi bili zmožni za najbolj težke duhovske službe, v kterih je treba dolge ure daleč in v hribe hoditi bolnike previdovat, božjo službo opravljat itd.

Profesor Nussbaum priporoča turnanje in od tega pričakuje obilno sadú. Pa ne vém, če se ne moti. O našem času ni bilo turnanja, pa so bili veči del močni dijaki in naslednjič čversti duhovni, kterih mnogi še zdaj v veliki starosti več prenašajo, kakor pa mnogi mladih in novih.

Opomniti bi se smelo tudi bolj pogosto nekako pešanje na dušnih močéh, huje kot je bilo pred kaj časom. Pa čudno ali nečudno? Sej se vender um tako nezmérno vežba in mlinči od perve stopinje, ki jo otrok

storí v šolo, pa do konca osme šole, ko morebiti še z dvojko gre na počitnice.

Nussbaum omenja vedno obilnišega in nesrečnega zdraženja čutnic, kar je menda v zvezi z oslabiljenjem mladenškega uma?

Da vzrok vsega tega nima kálí samo v pretiranji v naukih, to je gotovo. Raba smodke na vse zgodaj in nepretergoma,* pa neredno življenje pač ni zadnji vzrok onenjenih nesreč. Pravili so dijaki, da v enem nižjih gimnaz. razredov razun dveh ali treh že vsi smodkajo, (se vé, da bolj skrivaj.) Morda tudi po družih razredih ni bolje. (Bodi si, da je kaj pretiranega, je pa vender veliko resnice na tem. Kako je z redom in pravnostjo, kaže nočno petje in tuljenje že okoli polnoči in pozneje, ko se „blagoupna prihodnjost“ mestnih ponočnjakov domú ziblje. Nočemo terditi, da ravno šolska mladina tako napreduje, pa tudi nismo porok, da nič taci vmés ni. Pa bodi si kdor koli, gotovo je, da k bistrenju uma in k oblaževanju serca, kakor tudi k zdravju to ne pripomore — ne k dušnemu in ne k telesnemu.)

† Janez Lesjak,

bivši župnik in duh. svetovalec v Kostanjevici,
verl duhoven, iskren domoljub, zlat značaj.

(Konec.)

Ali hočem popisovati iskreno domoljubje pokojnika, saj je znano na široko. Ni je nobene slovenske dobre reči, ktere bi ne bili podpirali. Povsod so bili ustanovniki; imeli so vse časnike slovenske, dobrega duha. „Slovenca“ od začetka do konca vedno po 2 iztisa. — Koliko desetakov, smem reči, tudi stotakov so darovali za „Slovenca“ še posebej. V Mohorjevi družbi so jemali vsako leto po 5 iztisov; Cvetja vsako leto za 5 gld. — da so dajali ljudem. — Za nesrečno „Slovenijo“ so žertvali 1800 gld. in kar so dobili po likvidaciji, dali so „Slovenca.“ Pri volitvah videl si jih vedno na narod. bojišči; nikdar jih zamudili niso — tudi ne v visoki starosti. — Kedar je prišlo od višje deželske ali duhovske gosposke, naj se nabira za nesrečneže — točarje, pogorelce itd. ali tudi za duh. namene, djali so: „kaj bodo dale moje revne ovčice? bom dal pa jaz iz svojega; saj če tudi oznanim, vem, da bom le kaj malega dobil.“ — Poslali so svojega denarja v imenu faranov. Če so tudi zbirko napravili, dali so svojega vselej več, kot vsa fara vkup. — Tega je bil pisavec sam priča.

Slovenski jezik so govorili in pisali, dasiravno starček, kakor ga imamo zdaj. Kaj radi so komu pripravili kako slovniško napako domačega jezika — seveda v šali.

Brali so vedno, še na postelji v bolezni. Malo tednov pred smertjo je videl pisavec vso posteljo založeno z berilom. Zato so korakali v izobražbi vedno naprej. — Merili bi se bili, dasiravno starček, z vsakim mladim junakom.

Manjka mi besedi, da bi popisal njih preblagi značaj. Le tisti zanj vé, ki je prav spoznaval. Mračno senco o značaju njihovem pa boš dobil, če pomisliš na vse to, kar si o njih bral.

Zraven pa prevdarjaj le to, da so bivali toliko časa na fari, ki je bila za dohodke doslej kaj slaba in

* V tej reči več kot z dimom in pare napredujemo in na verhuncu blezo bomo, ko bode mladi državljan dobil v usta smodko v zibelki, kozarček s šnopsom pa na maternem naročji!

nikdar prosili niso za nobeno drugo faro. Da, celo na ponudbo so jim bile naj boljše duhovnije v škofiji, in to od višjih pastirjev — škofov — samih; pa blagi gospod se za boljše duhovnije niso zmenili. — Ali ni to veliko? Če pomislimo, da sega vsak človek raje po boljsem, kot slabšem. Ali ne kaže že to samo značaja velikanskega?

Ni je strasti, h kateri bi bili kazali pokojni gospod naj manje nagnjenje. — Bili so ljubezen in ponižnost sama. Ošabnosti, jeze, preziranja drugih niso poznali. Čez vse je znana daleč na okrog njih nesebičnost, radodarnost in gostoljubnost. Svojih misel niso nikomur vsilovali. Njih previdnost je bila občudovanja vredna. Nikdar v življenju se menda niso zaleteli ali pre naglili. Kar pa so po modrem prevdarku sklenili, tega so se držali; besede bi ne bili prelomili za nobeno reč. Njih svet je bil vselej gola istina; ali vendar, če si jih kaj vprašal, so vselej djali: moja misel je ta, nikdar pa ne: „tako je“; toraj svoje misli niso vsilovali nikomur. Tudi se niso nikoli potegovali za svoje nazore, le izrekli so jih, potem pa molčali, če bi bil kedo še tako ugovarjal. Besedni prepir je bil pri njih nemogoč.

Povedali pa so vsakemu v obraz, kar so mislili, naj bo nizek ali visok; hinavščine niso poznali. V zadrego jih ni spravil nikoli nobeden.

Da so toliko dobrega storiti zamogli, pripomoglo je njihovo priprosto življenje. Odrekli so se vsemu, česar ni bilo neobhodno potrebno, pa nikakor iz kake lakomnosti. Tako, postavam, niso nikoli poznali rokov, nikoli se ne dali obličiti (fotografirati), kar pravijo, je lastno posebno velikim duhovom.

Spoštovalo in ljubilo jih je vse, karkoli jih je poznalo, in to v naj višji meri. Višji pastir, knez in škof ljubljanski, so pripoznali njihove velike zasluge dolgoletnega uspešnega pastirovanja. Izvolili so si jih duhovnega svetovalca o priliki 25letnice župnikovanja. Mesto Kostanjevica pa jih je sprejelo za častnega meščana. — Za vnanjo čast pa so bili kakor mrtvi. Sovražili so celo tisto puhlo čast in prilizovanje, kterega na svetu dandanes vse mergoli. Vsako hinavščino so spoznali kaj hitro.

„O, da bi tega zatega gospoda mogli premladiti,“ vskliknil je bil pred nekimi leti imeniten gospod duhoven. Toda vse na svetu, kar je telesnega, hiti zapadu. Zadeve ga prej ali slej neodvračljiva zgoda. Začele so odpovedovati pokojnemu gospodu naj prvo noge. Oterpele so od gorečega pa dolgoletnega spovedovanja, malo manj kot 50 let, noge moža junaka, sključene v ozkih spovednicah in prezebene tolikokrat.

Milo je bilo gledati blagega starčka opirati se na palico in korakati po sobi, toda vedno veselega obraza in bistrega duha. — Znali so ti še vedno govoriti o dnevnih vprašanjih, bodisi duhovnih ali svetnih, tako jasno in razsodno, kakor vsak bistroum v krepkih možkih letih. — Sv. mašo so opravljali, če se ne motim, čez pol leta v farovski kapelici, ljudstvo pa je stalo na mostovži. In še tukaj dajali so svojim ovčicam krepkih, zdravih nauk, po potrebi tudi v ojstri obliki. —

Toda moč jih je zapuščala vidoma. Zadnjikrat so darovali sv. mašo o Božiču l. 1886; ravno poldrugo leto niso bili več pri oltarji in ne več iz sobe svoje. Sedeli so na postelji ter prebirali razne reči. Brevir opravljali so do zadnjega naj vestneje; kaj radi so povedali: Toliko sem ga že opravil. Kakor so radi molili v življenju, tako tudi na bolniški postelji. Rožni venec jim je bil posebno priljubljen. — Ako je kdo poprašal, kako jim je kaj, djali so: „E, kaj bote vprašali, dolga bolezen gotova smert; vsakdo mora okusiti grenko jabelko.“ — Zadnji petek — tisti pred Kresom — postalo jim je

nekoliko bolje. Bili so prevideni popolno za smert. — Dasiravno so v dolgi boleznii čutili mnogo bolečin, posebno od hude, dolge lege; vendar se niso nikdar pritožili, ne z najmanjšo besedico ne. Zadnji dan pred smertjo so sloneli, ležeči na postelji, s komolcem na terdi mizi, ki je bila poleg postelje. Takrat jim je bilo že prav hudo, toda pokazali niso. Domači gosp. kapelan, ki jih je lepo prevedel za večnost, jim pravi, naj bi djali na mizo blazinico, da bi ložje sloneli. Ali kaj so odgovorili? Djali so: „Naj tudi kosti kaj terpé.“ Bili so vedno pri zavednosti do zadnjega trenutka. Ob štirih zjutraj, kerstno nedeljo, pa so v pravem pomenu — sladko zaspali v Gospodu. Pomenljivo je posebno to, da so sklenili svoje blago življenje ravno v dan svojega godu, stari 78 let 22 dni. Sv. Janez Kerstnik, kterega so visoko častili, prišel je po lepo dušo svojega varovanca, ter jo je preselil v rajske višave. — Brezmadežno je bilo njihovo življenje in sladka tudi smert. Zares: „kakoršno življenje, taka smert!“

Truplo njihovo izročili so materi zemlji prečast. g. dekan Leskovški dr. Jurij Sterbenc, v spremstvu 17 drugih duhovnov, po milem mertvaškem govoru. Meščanje kostanjeviški so jim bili napravili zares lep sprevod. Pa kaj je to, če bi družega ne bilo. Toraj, ljube ovčice fare Kostanjeviške, molite, molite goreče in dolgo tudi za njihovo dušo, ako bi še kaj potrebovala.

K temu vas veže kerščanska ljubezen spleh, velika hvaležnost pa še posebej; kajti bili so vaš dušni pastir — pastir, kakoršen malokdo. Še zlasti pa njih naukov ne pozabite nikoli! Pripovedujte jih svojim otrokom in vnucom, — naj se ohranijo in razširjajo do poznih rodov!

Naj bi pokojni gospod, junak po telesu, a velikan po duhu, imeli mnogo mnogo posnemovalcev med ljudmi, med duhovstvom. — Da bili bi taki vsi, zemlja bila bi raj!

Nekoliko koristnih hišnih pravil za katoliške družine.

Kardinal Pitra, škof Fraskatski, je dal vernikom svoje škofije nekoliko nauk, ki so vredni, da bi jih po sobah katoliških družin nabili na steno pod križ ali pa pod Marijino podobo.

Kedar vam dá Bog otroka — pravi prevzvišeni gospod — bodi vam prva skerb, da se otrok berž ko mogoče nese k studentu prerobenja, k svetemu kerstu.

Pri izbiranju imena imejte ozir na vero, pobožnost in češčenje do tega ali unega svetnika. Botri pa naj ne bodo samo katoličani, temuč tudi zares dobri, cerkveno misleči in bogaboječi ljudje.

Berž ko se začne otrok nekoliko zavedati ter se mu jame um razvijati, vdihujte mu občutek strahú Božjega, ki je začetek vse modrosti. Vtisujte mu v serce lepe občutke ljubezni do Jezusa in do njegove svete Matere Marije. Vsak dan ga saj dvakrat učite moliti, namreč zjutraj in zvečer. Res, da bodo molitvice v začetku kratke, vendar jih ne smete nikdar opustiti.

Kedar strahujete otroka, kaznujte ga resno, pa ne preostro. Naj je že njegov pogrešek kakoršen koli, morate vendar vselej rabiti šibo v zmyslu kerščanske zmernosti.

Najprej ko moč, ga učite spoznavati cerkev; pogled na njo vzbuja v otročjem sercu sveto spoštovanje. Zgodaj naj se navadi spoštovati Božje služabnike; tako tudi stare in obče spoštovane osebe.

Kakor vosek v roki obraznika, tako naj bode otrok pokoren najmanjšemu migljeju očetovemu.

Ako ga daste učiti kako pošteno rokodelstvo, morate vselej dobro skrbeti, da ne pride njegova pobožnost in vera v kako nevarnost. Starši se morajo zagotoviti, da njih otrok ne bode oviran v opravljanji cerkvenih dolžnosti, temuč še priganjan mora biti k spolnovanju božjih in cerkvenih zapovedi, ter k posvečevanju nedelj in praznikov.

Kedar pride čas, da ima kateri otrok v zakon stopiti, morajo starši skerbno gledati, da se vse odverne, kar bi ženitev oskrunilo. Ne sméjo zakona odvracati iz ozira na denar in premoženje, ako je sicer bogaboječa serčna zveza. Tudi jih ne smé lakomnost po časnem dobičku zapeljati, da bi silili otroka v zakon, kateri bi mesto Božjega blagoslova le Božjo kazen in nemilost nakopaval novi družini.

Ako se otrok čuti poklicanega v duhovski stan ali za vstop v kak duhovni red (samostan, klošter), se starši ne smejo upirati temu poklicu iz posvetnih, počutnih ozirov. Temveč oče in mati naj se srečna štejeta, da moreta en ali drugi od Boga najvišega njima dani biser zopet Njemu darovati.

Častna dolžnost bodi vsakemu, za ostarele starše skrbeti, jim njihovo ljubezen in dobrote hvaležno povračevati. Božji blagoslov ne bode zapustil njega, kateri zljajšuje svojim starišem nadloge in težave na stare njihove dni, ter jim vedno rad pomaga in jih ljubeznjivo podpira, dokler jih Bog ne pokliče v večni pokoj.

Blaga in sveta je misel misliti in moliti za mertve, in naj se prav živo budí in ohrani v družini.

Prošnje in presveta daritev za naše ljube ranjce niso le zato zaslužne, ker se s tem dragim dušam zljajšuje njihovo terpljenje, temuč teknejo tudi s tem k večji časti Božji, ker takó množimo število zveličanih nebeških prebivavcev, kateri z angelji in svetniki presveti Trojici vekomaj pojejo čast in hvalo.

Vsem, kateri bodejo spolnovali ta pravila, se ne bode nikdar pogrešala milost in usmiljenje Božje.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Št. 498.

Slavnemu vredništvu „Zgodnje Danice.“

Sklicujoč se na §. 19. tiskovnega zakona usoja se podpisano vodstvo vljudno prositi, da v prihodnji štev. svojega čislanskega lista natisnete naslednji popravek, oziroma pojasnilo.

„Zgodnja Danica“ je prinesla v št. 28. dné 13./7. 1888. na str. 220. spisec z naslovom: „Rahel migljej za Ciril-Metodovo družbo.“ (Izročeno) Z znakom —a—.

Ker čast. gosp. dopisnik sklepno pristavlja besedi: Videant consules! dolžno je vodstvo, katero ima zdaj čast biti družbi na čelu, na to odgovoriti.

Podpisano vodstvo mora sploh pripomniti, da neznani mu dopisnik menda ni čital družbenih izjav in domačih časnikov, in je pisal o stvari, ki mu ni znana. Ne upamo si terditi, da on vedoma neresnico piše, ker bi se potem bil pregrešil zoper 8. božjo zapoved. Kajti v omenjenem dopisu se čita:

1.) „Kar sv. vero tiče, nismo še brali, da bi se bila na shodih povdarjala; kakor da bi bila le narodnost gospa in mati, vera pa le bolj pasterka ali dekla“

Nasproti temu konstatujemo:

a) da versko podlago, kakeršno pri družbi g. dopisnik še le išče in zahteva, družba sv. Cirila in Metoda

vže ima valed svojih pravil, kakor se glasi §. 2. (f. priložena pravila).

b) To isto spričujejo izjave družbenega vodstva. Da hoče družba delovati na podlagi sv. katoliške vere, to je nazanil vže „vstanovni odbor“ v svojem pozivu dne 20. septembra l. 1885; na dalje začasni prvomestnik L. Svetec v I. veliki skupščini dne 5. julija 1886; začasni tajnik i blagajnik isti dan v svojem poročilu. Isto potrjuje redno izvoljeno vodstvo v svojem oklicu dné 5. avgusta 1886. in II. velika skupščina dné 19. julija 1887.

c) Da je vodstvu istinito mari razvoj slovenskega šolstva na katoliški podlagi, spričuje njegov sklep v seji dné 19./1. 1887. te vsebine, da se po svojem prvomestniku, jednom odborniku i po dotičnih podružničnih načelništvih pokloni vsem p. n. v. č. g. vladikam po Slovenskem ter jim pojasni naše šolske razmere in spoštljivo prosi blagohotnega pospeševanja družbenih namenov.

Ob enem je i prečestitim škofijskim ordinarijatom d. d. 3. marca 1887 št. 159, poslalo ponižno prošnjo za blagohotno podporo, kakor to dela n. pr.: „Katolischer Schulverein“ na Dunaji.

č) Ko sta bila družbena zavoda „otroški zabavišči“ v Terstu in Celji ustanovljena, je vodstvo storilo daljni korak pri dotičnih visokočastnih škofijstvih prošec: naj blagovolé imenovati cerkvene nadzornike. In Teržaško prečastno škofijstvo je imenovalo z odlokom d. 3./7. 1887 št. 1203 p. n. g. Drag. Fabrisa mestnega župnika pri sv. Jakobu, Mariborsko pa d. 6/7. 1887. št. 1412, čast. g. Jos. Žičkarja, tedanjega vikarja v Celji.

Ali je tedaj vodstvo zgrešilo versko pot, odkazano mu v pravilih?

In slednjič: d) Valed podružničnih prošenj je vodstvo nakupilo in razposlalo na tisoče, po prečastitih škofijstvih odobrenih večinoma po Duh. Pastirju ugodno priporočenih, in v Kat. Bukvarni nakupljenih spisov za slovensko mladino, n. pr. Molitvenikov, katekizmov, Angeljčkov, Spisov Kr. Šmida i. t. d. v tiste kraje, kjer je slovenskemu materinemu jeziku potrebna največja podpora.

Ali se to ne pravi delati v zmislu teh konservativnih društvenih pravil?

Če to vse uvažujemo brez predsodkov, moramo sklepati, da je ta prvi napad g. dopisnika neosnovan in krivičen.

Na dalje se tam čita:

2.) „Nekteri kolovodji te družbe izrekli so se zoper versko šolo in so s tem očitno pokazali, da jim je vera prisiljena priklada.“ Vodstvo spoštljivo prosi: le z imeni na dan, . . kateri kolovodji so to očitno pokazali!

Faktum je: Osrednje vodstvo v Ljubljani je v svoji seji dné 7. marca 1888. sklenilo peticijo za konfesionalno šolo z maternim učnim jezikom — za nas s slovenskim. In to slednje je moralo v prošnji izrečno povdarjati, ker mu to odkazujejo pravila in splošna zahteva slovenskega naroda. Zoper konfesionalno šolo se v seji ni nihče oglasil, nasprotno: celó vsak udov društvenega vodstva je izrečno povdarjal versko šolo. Vse to spričuje sejni zapisnik št. 17. dd. 7./3. 1888.

Z okrožnico d. d. 8./3. 1888. št. 385. je enako prošnjo poslali vodstvo priporočilo i vsem podružničnim načelništvom, katerih je večina tudi to storila, kakor so naznanjali naši časopisi in spričuje deržavnozborni zapisnik 207. in 219. seje t. l. ter lahko poterdi i p. n.

g. državni poslanec dr. Jos. Poklukar, ki je prošnje na Dunaji izročil, ali kateri drugi gg. poslancev.

Kolikor se tedaj pod št. 2. izraženi napad tiče voditeljjev (= kolovodjev po pisateljovem) družbe sv. Cirila in Metoda, s cela izgine.

„Danica“ piše:

3) . . . „Narodnost . . . tudi ta se mora buditi in pospeševati le s primernimi, pripuščenimi pomočki, brez vse spodtike. Toda tudi to se ne godi. Napravljajo se zlasti ob godu sv. Cirila in Metoda, ne vem ali svetnikoma ali družbi na čast v raznih krajih kresi in streljanje, sploh veselice s petjem in pitjem, kjer se zbirajo že v poznem mraku osebe obojnega spola in potem v terdo noč po gostilnah vpijejo drugim v spodtiko, pa tudi svetnikoma gotovo ne v čast in veselje“ . . .

Kar v teh stavkih g. dopisnik očita družbi, s tem ni družba niti vodstvo neposrednje nima ničesar opraviti. Zlasti vodstvo kaj takega ni svetovalo ni pospeševalo, in dozdej ni prejelo nikakih takih naznanil ali pritožeb. Ako pa g. dopisnik ve za kake prestopke, naj jih, vljudno ga prosimo, blagohotno naznani vodstvu, da bo po družbenih pravilih dobri stvari v prosep dalje postopalo. — Vodstvo je namreč z okrožnico d. 19./1. 1887. opozorilo slavna podružnična načelnikstva, kake naj bodo družbene zabave in razvedrila. In če je po §. 3. lit. d. katera podružnica osnuje, naj bodo vselej strnjene z načeli katoliške cerkve, kakor ima veselice n. pr. „Katholischer Schulverein.“ Od tiste dobe ni vodstvo čulo nikakih pritožeb, in se sploh zanaša, da slavna načelnikstva, v katerih delujejo odlični, vže zreli možje, na tanko vedo, kaj je v dotičnih krajih dovoljeno ali ne. Sicer se pa tudi o drugih cerkvenih praznikih sem ter tam strelja, poje in pije in veselice napravljajo, ne da bi to precej komu spodtika bila.

Torej tudi ta napad uprav le samo na nas nikakor ni opravičen.

V podkrepljenje vseh svojih terditev, da ne bomo iz virov vsega doslovno citovali, ker bi bilo to za popravek preobširno, priložimo po 2 izvoda družbenih pravil, Vestnika I. in knjižice „Družba sv. Cirila in Metoda — kaj je to?“ ter vodstvene dotične okrožnice, da se slavno uredništvo lahko samo informuje ter drugi iztis blagovoljno izroči nam neznanemu gosp. dopisniku — a —, naj se tudi on podučí. — Ob jednem pristavljamo, da so v dokaz naših terditev opravični zapisnik in listine sleharnemu na razpolaganje pri društvenem tajništvu.

Konečno le še vljudno prosimo slavno uredništvo, da, ako pram stoječ v nasprotju z vsemi drugimi slovenskimi časniki, če nikakor noče podpirati preblagih verskih in narodnih namenov naše šolske družbe, naj vsaj s takimi dopisi, kakor je zgoraj označeni, ne škoduje družbi in s tem narodu slovenskemu.

Z odličnim spoštovanjem

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda
v Ljubljani dnè 20. julija 1888.

P. S. Predstoječe izročiti slavnemu uredništvu „Zgodnje Danice.“ je bilo v seji dne 19. julija naročeno družbenemu tajništvu, kar s tem izpolni z izrazom osobitega štovanja.

Anton Žlogar, tajnik.

Spomin na ranjcega župnika Jožefa Jeriča. Omenil sem zadnjič ob kratkem poslednje ure in pokop blazega župnika in pogumnega ustanovitelja Jožefa Jeriča; poglejmo pa danes vsaj poveršno v njegovo življenje in djanje, v njegove duhovne lastnosti in prednosti.

Rojen je bil 28. svečana 1823 na Gradišču pri Zatičini v št. Viški fari na Dolenjskem; mašnik posvečen pa 31. mal. serp. 1847. Kaplanoval in subsidijaril je

po več duhovnijah ter je 23. mal. travna 1859 postal župnik na Dobovcu pod Kumom. Veliko je v skoro 20letnem župnovanju storil za farno cerkev in tudi za duhovni sad slavne božje poti sv. Neže na Kumu, kjer je o shodih skerbel za spovednike. večkrat celo iz bližnjega Štajerskega, iz Ljubljane, od sosedstva, da bi se več duhovne koristi doseglo.

Lepo predelana farna cerkev, zvonik in novi zvonovi, sveti misijon, zboljšanje ljudstva sploh itd. so glasne priče njegove goreče, če tudi zmeraj bolj tihe in brezšumne delavnosti.

Z lastnim malim umnim kmetovaujem, vertnarjenjem in sploh gospodarstvom je tudi gospodarstvo Dobovčanov v marsičem znatno povzdignil. Od mnogih naj daljših krajev je naročeval raznih semen in sadic ter vselil veliko koristnega novega v svojo duhovnijo. Tudi čebelaril je v malem na Dobovcu in pozneje v Ljubljani in sicer prav umetno in po novejših šegah.

Tako je dobrotno delal na mnoge strani, dasiravno je bil prav šibka oseba in vedno slabega zdravja. Preveč oslavljen čez mnogo lét za težavno duhovsko službo, posebno za pridiganje, si je izprosil pokojnino ter se preselil v Ljubljano, toda ne v pokoj, ampak še k obširnišemu delu na razne strani. Bil je znajden v raznih strokah, zato so si ga marsiktera društva, kakor kmetijska družba, volila za odbornika.

Naj slavniša dela njegova pa so: povzdignjenje „Slovenca“ kot dnevnik, vstanovljenje „katoliške bukvarne“ in „katoliške tiskarne.“ Se vé, da le s pomočjo prijateljev je bil zmožen tolike naprave vstanoviti, ker njegova mala prihranščina je kmalo bila vtopljena v novih napravah.

(Konec nasl.)

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.
(Dalje.) 18. sept. vstal zgodaj, šel v prvotno svetišče D. Marije angeljske. Bilo je mnogo sv. maš. Prejel Sina živega Boga pod podobo kruha. — Na tem sv. mestu je serafinski svetnik Frančišk prejemal Kruh večnega življenja s serafinsko ljubeznijo in popolno pobožnostjo, kadar je bival na sveti gori Alverni. Potem obiskal sem višine svete gore na severo-zahodnji, in severno-vzhodnji strani. Bil sem tudi na kraju groznem, kjer je razbojnik Lupo imel svoj stan. Tu stoji posebno visoka in orjaška skala, terdnjavskega stolpu slična, na verhu ravna, pod njo vertoglavna globočina; med njo in goro ravnega prereza je prepad, čez kterega je imel berv, po kateri je svoje oropane žertve izpostavljal. Sveti Frančišk je tega divjega in nečloveškega razbojnika čudežno spreobrnil in tako poboljšal, da je postal velik spokornik in redovnik. Tudi v tem oziru je gora Alverna druga Kalvarija. Kristus na križu, poleg njega pa spokorni razbojnik sv. Dizma. Tu pa Frančišk, križanemu Jezusu vpodobljen, in z njegovimi presvetimi ranami zaznamovan, poleg njega pa spokorni razbojnik Lupo, po naše „volk.“ Frančišk ga je imenoval: „brat agnello,“ jagniček, ker se je iz volka bil v jaguje spreobrnil.

Šel sem dalje ob robu verha po veličastni višavi nad pokoncu stoječimi, pa tudi pódse visečimi čudovito izobrazenimi skalami, in došel sem na naj višji kraj gore „La Penna“ k kapeli sv. Križa in na naravni skalnati mostovž z železno ograjo. Razgled je veličasten pódse, na doline in gore apeniške v okrožju. Nazaj gredé došel v samotnijo zvel. Joanez Alvernskega. Tu stoji njegova celica, sedaj kapelica, pred njo je obzidan podolgovat četvero-vogelni prostor, po kterem je Jezus došel k zvel. Janezu! Janez bi bil rad došel k Gospodu; Janez se ga je v iskroni ljubezni in svetem hrepenenju oklenil, Jezus ga je objel in pritisnil na svojo ranjeno persno stran, na svoje presv. Serce. Kraj ta je osobito

svet, duša se topi Božje milosti; tu se da moliti in zdihovati. — Odbil sem si kamen s teh svetih tal v vedni spomin.

Zatem sem opravil molitve v cerkvi ss. rán sv. Frančiška in bil pri konventualni sv. maši v veliki cerkvi. Ker je bila sabota, se je pri „gloriji“ odgernilo krasno zagrinjalo izpred velekrasne podobe bl. Device Marije nad vel. oltarjem. Kip Blažena, sedeče na sedežu, kakor nebeška Kraljica z nebeškim Detetom v naročju, je izobražen po sliki sv. evang. Luka, ki se hrani v slavni baziliki „Marije velike“ ali „Snežnice“ v Rimu. Narejen je po opisu starih pisateljev o črabi bl. Device Marije. Gledljivšega, častitljivšega, mило in modro — krepostno vzvišenejšega kipa še nisem med mnogobrojnimi kipovi Device Marije videl.

Po sv. maši došli so redovniki iz kora za vel. oltarjem, mašnik pokadil sv. kip Kraljice angeljev, in vsi navzoči prelepo zapojó „Ave maris Stella,“ Zdrava morska Zvezda, in še druge cerkvene Marijine slavospéve; osebno ono krasno himno: „Devica slave polna vsa, Nad zvezde si povzdignjena i. t. d. Potem prošnje k Božji Materi; zopet so pokadili in zagrinjalo pri imenu „Marija“ se je preko nebeško vzornega kipa zagernilo.

Na mojo prošnjo so odperli sprednjo stran menze vel. oltarja in pokazali sv. truplo zvel. Janeza Alvernskega, ki počiva pod oltarno mizo, nestrohnjen, velečastit, v nebesa zamaknjen, opravljen v redovni obleki. Dušo in serce prešinjajoč je ta prizor. Hrepenenje po spokornosti, pobožnosti, nasledvanju Kristusa, po večnem zveličanju se živo zbudi in oživi pred zveličanim telesom ljubljena Jezusovega, Janeza Alvernskega.

Opoldne obed v samostanu. Blagi sinovi, redovniki, sv. očeta Frančiška, dajejo jesti trikrat na dan, prav dobro, vsacemu obiskovalcu sv. gore Alverne; tudi snažne in dobre postelje v čednih sobah. Ljubeznjivo strežejo romarjem in potnikom redovni bratje, v to odločeni, mašniki in laiki. Prečastiti oče gvardijan in drugi redovniki obiskujejo ptujce in se prijazno razgovarjajo. Tu še popolno veje duh in ljubezen sv. očeta Frančiška. —

Ubogi redovniki prosijo in zbirajo pri ubozih kristijanih v gorskih okrožjih in nahranjujejo in prenočujejo tisoče romarjev, potnikov, ptujcev. — Zato pa kateri imoviti, verni romarji na Alverno kak večji dar položijo na oltar ljubezni do bližnjega. Noč in dan se na gori Alverni Bog moli in časti.

Po obedu obiskavši svetišča sva se poslovila in odhajala z Alverne. Škoda, da naši slovenski romarji v Rim ne obiskujejo bolj pogosto te čudovite gore in njenih velečast. svetišč. Nikomur bi žal ne bilo za trud. Nemci obilno hodijo na to božjo pot, kakor tudi drugi narodi.

Šla sva z višave na večerni strani mimo „Ptičje kapele.“ Tu se krene pot na poldanjo stran gore proti gradu, Chiusi imenovanemu, sedaj velika podertina, mnogi veliki zidovi še stojijo, grajska cerkva je še dobro ohranjena in se v nji mašuje.

O srečni grof „Orlando de Chiusi,“ ki si sv. Frančišku podaril goro Alverno, da se je na tvojem posestvu zgodil toliki čudež! — Tvoj grad je podertina — ni več na svetu tvojega trupla, — le nekoliko kosti; ali vstanova in podaritva, ki si jo podaril Bogu in uboščeku asiškemu, vedno ostaja na Alverni. Vedno in mnogobrojno se opravlja najsvetejša daritev nove zaveze; na nji vedno prebiva Jagnje Božje, Sin živega Boga, križana Ljubezen. Noč in dan se opravljajo molitve, dela pokore in kerščanske ljubezni; vedno se popeva hvala Božja in slavi se Kraljica angeljev. Vedno se delijo vernim neštevilne dobrote Božje milosti in ljubezni.

Sedanji sveti Oče Leon XIII, namestnik Kristusov na zemlji, iskreni ud III. reda, sv. Frančiška Seraf., so bili na tej sv. gori in so občutili nje milosti in dobrote

še kot nadškof in kardinal v Perudžiji. Še sedaj na Petrovi stolici v Rimu imajo posebno ljubezen in spoštovanje do Alverne. (Dalje nast.)

Iz Kranja ameriškega (Krain Town), „Wanderer“ 28. jun. piše: V sredo, 20. t. m., obhajala je tukajšna fara sv. Antona dvojno slovesnost: praznik farnega pomočnika, kateri je bil preložen od 13. na osmino, 20. t. m. in pa zlato poroko. Spoštovana starčka, ki sta imela srečo 50obletnico svoje poroke obhajati, sta Anton in Neža Gogala, stara 75 in 77 lét. Rojena in odgojena v Kranji (Avstrijsko), skleula sta ondi zavezo na žive dni in bivata že 22 let tu v Ameriki. Znanci in prijatelji od blizu in daleč so bili navzoči pri tej veselici, med njimi prečast. gg. Jak. Trobec iz Št. Pavla, Jož. Buh iz Perham-a, P. Viljem. O. S. B., iz Melroze, P. Konrad O. S. B., iz nov. Mrihovega, in P. Ciril O. S. B., iz samostana Ivana, V. Šebat z ženo iz Wabaše, kakor tudi vsi znanci. Prečast. g. Buh imel je govor v slovenskem, in prečast. Trobec v nemškem jeziku. Po službi božji sprejela sta pobožna poročena voščila v hiši svojega zeta, Janeza Slivnika. Končala se je slovesnost s koncem dneva v naj lepšem redu. Dolgo bo ostal spomin te lepe slovesnosti v sercu vseh navzočih in domačih duhovnjakov. Bog Vaji blagoslovi!

Zeitenlik, 9. julija 1888 Pismo iz kat. semenišča bulgarskega v Zeitenli-ku, blizo Salonika, do čast. o. Nežmaha v Ljubljani, pravi:

Prejel sem pred kakimi štirinajst dnevi Vaše pismo in poslani denar (105 gld., med temi 20 gld. posebej za cerkev sv. Cirila, ki smo jih bili zročili č. oo. Lazaristom v Ljubljani 3. junija t. l. Vr.). Odgovoril bil bi precej, pa bil sem bolav in nisem mogel pisati. Preč. g. škof Mladenov je že delj časa v Carigradu, in poslali smo mu zanj odmenjeni denar.

Ne morem Vam ta trenutek pisati družih sporočil, ker sem obsut z opravili, pa tudi ni zdaj posebnih novic v našem misijonu. Zemljišče za cerkev je kupljeno in kamenje navoženo; veste pa, da na Turškem je treba vladinega privoljenja za zidanje cerkve, in k temu preide dosti časa, da se doseže. To je eden vzrokov, zakaj da se je milgsp. škof podal v glavno mesto. Kadar se verne, bodemo pričeli resnobno in delo se bo urno nadaljevalo.

Ker ni družih novic, Vam pošljem pismo, ki se ta trenutek razpošilja po Francoskem, da se dobí pomočkov v prid našega semenišča. (V ta namen se tudi nam priporočajo za nadaljne pomočke v prid misijona. Vr.)

„Rimski katolik.“

Priporočili smo zadnjič dr. Mahničev novi časnik, ki izhaja vsake tri mesece v Gorici z imenom „Rimski katolik“; naj povemo danes še to, kako dr. Mahnič pojasnuje in opravičuje to častitljivo ime. V vvodu namreč tako-le piše:

Pod tem naslovom podajemo slovenskemu svetu že napovedani list. Naslov pové vse, kar namerujemo.

Katoliki smo Slovenci. Vže pred tisoč leti nam je vzšlo solnce kerščanstva. Pradedtje naši so z vernim sercem sprejeli njegove oživljajoče žarke. Od tedaj je Slovenec terden kakor skala vstrajal v zvestobi do sv. Cerkve.

Veliko žertev ga je stala ta zvestoba. Prihrul je vihar od vzhoda — silna turška moč. Dvesto let je Slovenec prelival kri za sveto vero, za kerščansko omiko. Ne manjše nevarnosti so mu pretile v veku velike reformacije, ki je žugala s sladko, slepilno besedo Slovincu omajati staro zvestobo. Prebil je tudi te.

Ostali smo katoliki, katoliki do današnjega dne, da ga ni morda pod solncem naroda, ki bi bil tako čisto katolišk, kakor mi.

Katoliki smo s srcem, z dušo in s telesom, tem odločniši, čim več smo preterpeli, da bi si ohranili dragoceni zaklad sv. vere.

Nove nevarnosti nam preté: krivi nauki, ki niso vzrasli na njivi katoliški; nauki ne le nekerščanski, ampak tudi nenaravni; nauki tuji, ki se ne vjemajo niti s značajem niti s zgodovino slovenskega naroda. Ti nauki privedó k odpadu od kerščanstva, ki bi bil pogubniši kakor povrat k staremu poganstvu.

Toda mi hočemo ostati katoliki tudi v prihodnje. Ta je volja naša, ta je volja našega ljudstva.

Kot katoliki pa vemo, da je Božji Sin sozidal svojo cerkev na rimsko Skalo, s katero morajo katoliški narodi vedno ostati v živi zvezi: odpad od nje je odpad od cerkve, od katoliške vere, od kerščanstva.

To se ni morda nikdar očitniše pokazalo, kakor v našem veku. To so katoliški narodi tudi sprevideli, zato se pa vedno ožje oklepajo rimske Stolice. Zato je pa tudi Previdnost Božja v naših časih z dogmatično definicijo rimske nezmotljivosti pred narodi poveljčala Petrovo Stolico, da je v očitno znamenje vsem, ki iščejo resnice.

Zatorej pa hočemo biti tudi mi — rimski katoliki.

Rimski! Malokdaj, nikdar ni bila ta beseda pomeljivejša za katoliški svet, kakor dandanes.

Rim, neomajljiva skala sredi svetovnega morja.

Rim, svetilnik postavljen od Boga, da ne zgrešimo poti v deželo večnega miru.

Rim, osrednje ognjišče, ki ogreva z ognjem ljubezni vesoljni svet.

Rim, naša zvezda!

Rim, dom našega Očeta, zibelka čeznaravnega nam življenja!

Na Rim nas veže spomin, v Rim nam bje serce!

Da, rimsko-katoliški hočemo ostati z milim nam narodom. To vedi celi svet! In ravno zato, ker hočemo temu narodu zvesto služiti, mu bomo branili rimsko-katoliško vero odločno za vračaje vse napade ná-njo, naj pridejo od koderkoli.

Naš list naj služi razodeti resnici, katere nezmotljiva učiteljica je rimska Stolica; ta beseda nas bo vodila.

Ker je pa naravno spoznanje podlaga verskemu, tako da se vera omaie, kakor berž zavladajo v umstovanju krivi nazori, bodi naš list odpert tudi razmotrovanju vsakoršnih znanstvenih, pred vsem pa filozofičnih vprašanj, ki se kakorkoli stikajo z vero.

Ta je naš program. Komur vgaja, naj pristopi. Hoteli dati smo s tem početek listu, ki smo ga že davno smatrali za prepotrebne nam. Da so to potrebo z nami čutili tudi drugi, kaže nam dovolj precejšnje število naročnikov, ki so se oglasili na naše vabilo. S posebno mladeniško navdušenostjo so nas pa sprejeli gg. bogoslovci po vsem Slovenskem. Slava!

S tem smo hoteli le začeti, in sicer zato, ker ni hotel nikdo drug. Premalo podjetni smo, preboječni!

Začeti smo hoteli. Nebo pa naj blagoslovi naše podjetje, da verlo napreduje in obrodi zaželenega sadu. A ravno zato, svesti si svojih šibkih moči, se obračamo do slovenskih razumnikov, ki z nami mislé, naj nas blagovolé duševno podpirati. Tak list potrebuje izverstnih sodelujočih moči, da more vsestransko zadostovati svoji nalogi.

Z zedinjenimi močmi, pod rimsko-katoliško zastavo, v bran resnici in pravici!

Naročuje se lahko pri opravištvu: Gorica, Rabatišče št. 20, pa tudi v „Katol. bukvarni“ v Ljublj. Cena 2 gld. na leto, posamezni zvezki 50 kr. Rokopisi se pošiljajo dr. Mahničju, prof. v Gorici.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec vel. serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Eksercicije.

(Spis, v ta namen poterjen in blagoslovljen od papeža, prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. *Okovi sv. Petra.* Ta in vsaki dan v mesecu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Sv. Oče. Novomašniki.

2. *S. Alfonz M. Lig.* Redemptoristje. Več višjih pastirjev in njih škofij. Podvzetja v češčenju naj Svetjšega.

3. *S. Avgust.* Spoštovanje in gojenje Serca Jezusovega bratovščine. II. zborovanje severo-čeških katolčanov. Krotkost mnogim, ki so zelo nagle jeze.

4. *S. Dominik.* Pridigarski red. Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Zatrenje slabih časnikov in bukev, posebno v nekem velikem mestu.

5. *Marija D. Snež. Porcijunkula.* „Duhovni in obhajanci.“ Za zveličanje mnogim važne stavbiuske zadeve. Več zakonskih.

6. *Gospodovo spremenjenje na gori.* Odstranjenje lažnjive omike. Več občin. Veliki, posebno rezverni grešniki.

7. *S. Kajetan.* Za dobre, verle dušne pastirje in učitelje. Več deških in duhovnih semenišč. Hčerska šola, ki se ima ta dan pričeti.

8. *S. Peter Faber.* Da bi se sprejelo molitveno apostoljstvo, posebno od moških. Več duhovnov in redovnikov. Važne volitve.

9. *S. Roman.* Zbujenje in gojenje verskega duha po vojašnicah. Da bi se prisege kot svete spoštovale. Več hudo stiskanih. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna oseba za zdravje.

Listek za raznoterosti.

Vabilo.

Ljubljanska bratovščina za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in opravo ubožnih cerkvá vljudno vabi ude in dobrotnike svoje k očitni razstavi paramentov, ki se bodo letos razdelili. Razstava bo 29., 30., in 31. t. m. v navadnih sobanah tukajšnjega uršulinskega samostana, in bode imenovane dni odperta od 9—12 dopoldne in od 3—6 popoldne.

Vodstvo bratovščini.

V bratovščino Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega se je drugo četertletje 1888, t. j. meseca aprila, maja in junija, pri ljubljanski podružnici za vse slovenske dežele vpisati 2.864 novih udov. Vseh udov ima zdaj ta podružnica 137.201. Lepo število, katero pa vedno še raste.

Za bratovsko zastavo plačalo se je že nad 1300 gld.; a je še krog 400 gld. dolga.

Ljubljana, 23. julija 1888. M. Kolar, tajnik.

V cerkvi sv. Florijana v Ljubljani se bo prihodnji torek, 31. julija, slovesno obhajal praznik sv. Ignacija, vstanovnika družbe Jezusove. Zjutraj ob petih se začnejo ss. maše in se bo maševalo od ure do ure, do devetin. — Ob dvetih bo nemška pridiga, potem velika sv. maša z azistenco. Popoldne ob petih bo slovenska pridiga, potem péte litanije z blagoslovoma. Véni obojnega spola zadobé ta dan popolnoma odpustek, ako se skesano spovedó, sv. obhajilo prejmejo in v cerkvi sv. Florijana molijo v namen sv. Očeta papeža. — Skoz celo osmino potem bodo vsak večér ob šestih litanije z blagoslovoma.

Kat. družba rokodelskih pomočnikov bo imela v nedeljo, 29. t. m. na Rožniku sv. mašo o 1/2 8.

V Radoljici je 23. t. m. umerl deželni glavar Kranjski, visokorodni g. grof Gustav Thurn-Valsassina-Comau-Vercelli, vitez reda železne kroue II. verste, lastnik grajščin Radoljica in Stari Grad na Kranjskem, Lechen in Plankenstein na Štajerskem, predsednik c. kr. kranjski kmetijski družbi in predsednik pogozdevalni komisiji za Kras itd. itd., previden s ss. zakramenti. Pokop je bil 25. t. m. ob 4ih popoldne v Radoljici. Bog mu daj večni mir!

S Polja pri Ljubljani je ss. Petra in Pavla praznik na vse zgodaj odrinila velika množica božjepotnikov v Velesovo, kakor so zavezani po stari obljudi. V Št. Juriji so imeli pete litanije z blagoslovoma in od tam se je razvila velikanska procesija med potjem proti Velesovemu k Mariji Pomočnici, kjer jih je čast. g. kapl. Fr. Mekinec razveselil s priserčno pridigo o usmiljenem Marjinem sercu, in potem je bila ob 10ih slovesna sveta maša. — O Marija Velesovska, za nas Boga prosil!

Novomašniki teržaške škofije. Dné 15. t. m. posvečeni so bili gg. bogoslovci: J. Albertini, A. Gini, J. Knava, B. Kratzig, Fr. Stefanutti, A. Stemberger in Peter Vascon.

Duhovske spremembe.

V Teržaško-Koparski škofiji: Č. g. M. Rebolj je bil dne 16. t. m. nameščen na župnijo v Truškah;

kapelanija v Slivjah ostane začasno izpraznjena. Č. g. Blaž Dekleva, administrator v Truškah, šel je za administratorja v Berano blizo Pazina.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Kokre 7 gld. 80 kr. — Iz Šent-Ruperta 29 gld. — Iz Terstenika 18 gld. 20 kr. — Od Bele Cerkve 60 gld. — Z Bučke 19 gld. — Z Rovt 37 gld. 25 kr. — Z Dobrave pri Kropi 7 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah 22 gld. 28 kr. — Iz Logatca 21 gld. 25 kr. — Z Ambrusa 22 gld. — Iz Radomelj 10 gld. — S Stranj 10 gld. — Iz Trnovoga v Ljubljani 20 gld. — Iz Šmarjete zopet 4 gld. 73 kr. — Iz Stopič 14 gld. — Iz Kroke 14 gld. — Gospodičina Marija Bosizio 1 gld. — Gospodičina Marija Elzner 1 gld. — Iz Leš 3 gld.

Za sirotišnico v Kočevji so darovali p. n. gg.: M. Jeriha, nunski spovednik v Loki, 5 gld. — prof. dr. J. Marinko v Rudolfovem 5 gld. — Kanonik A. Urbas v Ljubljani 100 gld. — J. Potočnik župnik na Brezovcu 2 gld. 60 kr. — Jan. Oblak, dekan v Kamniku, 20 gld. — M. Povše, župnik v Šent-Jurji 2 gld. — Ant. Golobič, župnik v Cerkljah 6 gld. — Fr. Vohinec, župnik v Sv. Križu pri Teržiču 5 gld. — Dr. J. Sterbenc, dekan v Leskovcu, 50 gld. — B. Bartol, vpok. župn. v Spodnj. Berniku 5 gld. — Fr. Povše, župn. na Ježici, 5 gld. — A. Namre, župn. v Šmartnem, 5 gld. — Jan. Vovk, župn. v Šent-Jernej 5 gld. — Bl. Petrič, župn. v Velesovem 3 gld. — J. Hladnik, duh. pastir v Gočah 5 gld. — Jakob Gruden, vpok. župn. na Turjaku, 5 gld. — Matej Tavčar, župn. v Komendi, 5 gld. — Fr. Mikuš, dekan v Konjicah, 3 gld. — J. Žehel, župn. v Mozirji, 5 gld. — A. Lacko, župn. v Sv. Križu pri Ljutomeru, 2 gld. — Rupert Šuta, dekan na Zaverču, 5 gld.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Za ložji račun pri štud. kuhinji iz Št. Gregorija 1 gld. — Neimenovana 20 kr. — Č. g. župnik J. M. 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Dolinar 3 gld. — Č. g. župnik Mat. Lavrič 3 gld. — A. St. 2 gld. — Iz Žuženberka 6 gld. (14 gld. za druge boljše namene.) — Vesela družbica v Ipavskem po preč. g. dekanu M. Erjavcu 5 gld. — Č. g. župnik Fr. Kumer 1 gld. 60 kr. — Neimen. prijatelj 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Iz Zaspega po č. g. župniku Fr. Jerebu 5 gld. 30 kr. — Čast. g. J. Kramarič, kaplan pri Stari Cerkvi, 3 gld. — Neža Plahutnik 1 gld. — Antonija Miklavec 1 gld. — Čast. Fr. Demšar, kaplan v Miroi Peči, 7 gld. 10 kr. — Po čast. g. katehetu A. Keržiču 30 gld. — Čast. g. Janez Kunaver, mestni kaplan v Kočevji, 8 gld. — Č. g. Josip Kramarič, kaplan pri Stari Cerkvi 3 gld.

Za sv. Očeta: Iz Žuženberka 30 gld.

Za misijone: Neimenovana 1 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Iz Št. Ruperta nabirke — 3 gld.

Za odkupovanje Dahomejskih zamurskih otrok: Gosp. Fr. Omejic 1 gld.

Za bandero Naše ljube Gospé presv. Serca: A. St. 1 gld.

Za Don-Boskov misijon: Čast. g. župn. Jan. Tavčar 2 gld.

Za misijone v srednji Afriki: Antonija Miklavec 1 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Antonija Miklavec 1 gld.